

Enki Bilal'in kauan odotettu uutuusalbumi "La femme piege" näki päivänvalon huhtikuussa. Se on mitä ilmeisimmin sarjakuvamaailman tapaus Ranskassa, niin tupaten täynnä joka paikka oli sen mainoksia ja myyntipaikkoja.

Albumi on vapaata jatkoa suomeksiinkin ilmestyneelle *La foire aux immortels*. Tarina on sinänsä yksinkertainen, eräänlainen synteettinen kooste monesta Bilal'in aiemmasta työstä. Vuoden 2025 helmikuun 22. päivänä se alkaa, avaruusmiehet löytävät edellisessä albumissa kiven sisään — kirjaimellisesti — tuomitun Horuksen ja vapauttavat hänet. Mielisairaalaan jäänyt Nikopol vanhempi tajuaa Gogol-kissansa kanssa mitä on tapahtunut, tulee tolkkuihinsa ja lähtee etsimään Horusta.

Mutta varsinaisesti tarinaa eteenpäin kuljettava henkilö on naistoimittaja Jill Bioskop joka istuu Savoy-hotellin huoneessa Lontoossa kirjoittamassa lehti-juttujaan *Liberationiin* script-walkerillaan. "Jatkan reporttiani vähemmistöjen välisistä konfliktista, Chelsea Afropakistanilaisten ja Zubenuubialaisten välillä... Benin-Togolais-ghanalaiset kostavat..."

Tarina alkaa keryttyä auki yhtä käsitämättömänä kuin Bilalilla yleensäkin. Jill ryhtyy selvittämään ystävänsä Johnin murhaa ja joutuu — möhinkäs muualle — Berliiniin, hotelli MauerPalastiin. Berliinissä ja Lontoossa ei ole mitään eroa, molemmat ovat mitä ihmeellisempien kansojen ja ryhmien mieltömän taistelun paikkoja, rappeutuneita ja bisarreja metropoleja.

Kuitenkin olen havaitsevani Bilal'in kuvissa myös uusia, hieman pehmeämpiä, jopa varovasti humoristisia piirteitä. Jotkut yksityiskohdat voisivat olla jopa hieman *Meziers*-tyyppisiä kuten hotellin kaljalaseja pesevä pikkuötökä tai Berliinissä riehuva sota, munasodaksi kutsuttu.

Itse tarina on kuitenkin täynnä verta ja ruumiita, joista osa kuitenkin paljastuu mielikuvituksen tuotteiksi. Muutoinkin ns. toden ja ns. mielikuvituksen raja on mitä häilyvää.

Selkeää kokonaisuutta albumi ei tunnu muodostavan edes siinä määrin kuin Bilal'in aiemmat. Se on selkeästi matka ihmiseen, sillä kertaa poikkeuksellisesti naiseen. Bilal ei ole aiemmin nostanut naista albuminsa päähenkilöksi.

Piirtäjänä Bilal on yhtä suvereeni kuin aiemminkin. Hänen kuviansa voima on räjähtävä, ne ovat jälleen kerran ladatut täyteen. Joko hänen ihmishahmoissaan on ripaus enemmän inhimillisyyttä kuin aiemmin tai sitten silmäni alkaa jo tottua hänen tyyliinsä, en tiedä.

La femme piege palaa paltsi tarinassa La foire aux immortelsiin myös joissakin kuvissaan *Partie de Chasseen*. Bilal selvästikin kokee tekevänsä koko ajan samaa teosta, kuten monet taiteilijat koko elämänsä tekevätkin.

Minulla oli tilaisuus käydä toukokuussa Pariisissa albumin ilmestymisen kunniaksi pidetyssä originaalien näyttelyssä eräässä taidegalleriassa lähellä Bilal'in asuinseutua. Originaaleista viimeistään tajuaa hänen loistavan teknisen taitonsa. Korjauksia on hyvin vähän, hän tekee myös värit yhdelle ja samalle originaalille ja mikä ihmeellisintä, originaalien koko on vain hiukan julkaisukokoa suurempi. Monet sarjakuvapiirtäjät tekevät originaalinsa hyvin suuriksi, pienennöksen ollessa suurempi piirros näyttää aina paremmalta.

Bilal'in näkemys asiasta on selkeä. Kun ihmettelin originaalien pienuutta hänelle hän vastasi olevansa liian laiska ettei viitsi piirtää suurempia originaaleja, "liikaa työtä". Bilal lienee niitä ainoita piirtäjiä joiden kohdalla tämän kommentin uskon.

Lahduttava yksityiskohta on albumin välillä viikkutu Liberation-lehden täysin oikean näköinen numero 14.10.1993. Lehti on oleellisen tarinassa, Jill Bioskopin rikkinäinen script-walker lähetti tekstinsä vahingossa menneisyyteen. Tietysti kyseinen lehti on liitetty albumiin mukaan.

Naisansa-albumi on kaiken kaikkiaan niin mahtava paketti, että siitä on vaikea sanoa mitään ennen kunnollista su-lattelua. Siksi nämä kommentitni ovat hiukan kypsymättömiä, yhtä kaikki albumi on vakuuttava visuaalinen mäjäys lukijan naamalle ja aivoille.

Heikki Jokinen

